09/10/2022

Ο χειροτονητήριος λόγος του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Χειροτονητήριος Λόγος του Εψηφισμένου Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού, που εκφώνησε κατά τη Χειροτονία του εις Επίσκοπον, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Αθηνών, την Κυριακή 9 Οκτωβρίου 2022.

«Ἑτοίμη ἡ καρδία μου πρός σέ, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου»

(Ψαλμ. 107,2).

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερώνυμε, Θεοτίμητε Προκαθήμενε τῆς καθ’ Ἑλλάδα Ἁγιωτάτης, Ἀποστολικῆς καί Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀδελφοί μου συμπρεσβύτεροι καί διάκονοι,

Εντιμώτατοι Ἄρχοντες,

Λαέ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε καί περιούσιε,

Ψήφῳ καί δοκιμασίᾳ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνεβαίνω «ἐν ὑπερώῳ τόπῳ» (Ὄρθρος Μεγάλης Τετάρτης) αὐτή τήν εὐλογημένη στιγμή. Καλοῦμαι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι νά προσλάβω καί νά διακονήσω τό ὕψιστον δῶρον τῆς «δεσποτικῆς ξενίας»: νά καταστῶ προεστώς «τῆς ἀθανάτου τραπέζης» καί πατήρ τοῦ λαοῦ τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας, τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μοῦ ἐμπιστεύεται, γιά νά προσλάβω «τό φῶς τό ἀληθινόν» καί νά τό μεταδίδω μέχρις ὅτου ὁ Δίκαιος Κριτής «μέλλει παρ᾽ ἐμοῦ ἀπαιτεῖσθαι».

Κατά τήν μεγάλη καί ἱερή αὐτή ὥρα ἀντηχοῦν μέσα στόν νοῦ καί στήν καρδιά μου τά λόγια τοῦ θεοφόρου Ἁγίου Ἰγνατίου, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας: «Γνωρίζω ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δέν λαμβάνει τό χάρισμα τῆς διακονίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας ἀφ᾽ ἑαυτοῦ του, οὔτε ἀπό τούς ἀνθρώπους, οὔτε γιά νά γίνει κενόδοξος, ἀλλά χάρη στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, καί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Πρός Φιλαδελφεῖς). Κι αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πού καλοῦμαι νά ἀκολουθήσω: δρόμος ἀγάπης, σταυρικῆς καί κενωτικῆς. Δρόμος καρδίας παραδομένης στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά, τήν ἴδια στιγμή, δρόμος ἡγετικός.

«Ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος» (Μᾶρκ. 10, 43-44). Αὐτός εἶναι ὁ ἐπίσκοπος. Ἡγεῖται τοῦ λαοῦ του ὡς ὁ διακονῶν. Τό ἐγκόλπιο καί ὁ σταυρός πού φέρει, τίθενται στό στῆθος, στό μέρος τῆς καρδιᾶς. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία τοῦ ὑπενθυμίζει κάθε στιγμή ὅτι αὐτό πού ἔλαβε δέν εἶναι δόξα ἀνθρώπινη καί πρόσκαιρη, ἀλλά πρόσκληση συνάντησης μέ τόν Θεό στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου ξεχωριστά.

Ἡ διακονία του αὐτή πηγάζει ἀπό τήν «καιομένη καρδία» (Λουκ. 24,32)· μία καρδία στερεωμένη στή μαρτυρία περί τῆς ἀληθείας, στήν ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς τοῦ νά εἶναι «λύχνος ἐπί τήν λυχνίαν» τῆς Ἐκκλησίας (Ματθ. 5,15), γιά νά φέγγει τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως σέ ἕναν κόσμο πού τυραννιέται ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου, γιά νά συνεχίζει τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀποστόλων και τῶν συνεπισκόπων του, πού δέν μπορεῖ νά εἶναι παρά αὐτό: «νά εὐαγγελιστεῖ τή λύτρωση στούς πτωχούς καί ταπεινούς, νά θεραπεύσει τούς συντετριμμένους στήν καρδία, νά κηρύξει στούς αἰχμαλώτους τῶν παθῶν τήν συγχώρηση καί στούς τυφλωμένους ἀπό τήν ἁμαρτία τήν ἀνάβλεψη, νά ἀποστείλει ὑγιεῖς καί ἐλεύθερους ἀπό τήν ἐνοχή ὅσους

συνετρίβησαν ἀπό τό κακό, νά κηρύξει τήν ἀρχή μιᾶς νέας ἐποχῆς, εὐπρόσδεκτης ἀπό τόν Κύριο» (πρβλ. Λουκ. 4, 18-19).

Ὁ κάθε ἐπίσκοπος ἀποτελεῖ μία συνέχεια στόν κρίκο τῆς ἁλυσίδας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί μία καινούργια ἀρχή. Εἶναι αὐτός πού αἰτεῖται τήν χάρη καί λαμβάνει τό δώρημα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, καί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Καί καλεῖται νά ζήσει τήν διακονία του ὡς σταυρό καί ἀνάσταση. Διότι ὁ ἐπίσκοπος λησμονεῖ τόν ἑαυτό του, καθώς στό πρόσωπό του ἡ ἐν τόπῳ Ἐκκλησία, στήν ὁποία καθίσταται πατέρας καί ποιμένας, ἀγωνίζεται νά ἐκπληρώσει τήν ἀποστολή πού τῆς δόθηκε: νά εἶναι ἑνωμένη μέ τήν σύμπασα Ἐκκλησία καί νά μαρτυρεῖ τήν ἀλήθεια καί τήν παράδοσή της. Ἐγγυητής αὐτῆς τῆς μαρτυρίας εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, ζώντας καί πολιτευόμενος σταυρικά.

Ὁ ἐπίσκοπος ἀποδέχεται, ἀγκαλιάζει καί διακονεῖ σάν γνήσιος πατέρας, προσευχητικά καί θυσιαστικά, ὅλα τά μέλη τῆς ἐν τόπῳ Ἐκκλησίας: τούς ἐγγύς καί τούς μακράν, τούς ἀγωνιζομένους καί τούς πεπτωκότας, τούς δι᾽ εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντας καί τούς δυνάμει πιστούς, αὐτούς πού ζοῦν τό μυστήριο τῆς χάριτος καί ὅσους δέν τό βιώνουν ἀλλά ἔχουν κάθε δικαίωμα καί δυνατότητα νά τό πράξουν, αὐτούς πού ἀποδέχονται τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καί αὐτούς πού δοκιμάζονται ἀπό τόν πειρασμό τῆς ἰδίας γνώμης, τήν ὁποία, ἄλλοτε ἀπό γνήσια ἀγωνία καί ἄλλοτε ἀπό ἔλλειμμα ταπείνωσης προσπαθοῦν νά ἐπιβάλουν. Κανείς δέν περισσεύει, διότι ὅλοι εἶναι «σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους» (Α’ Κορ. 12, 27). Γιά τόν ἐπίσκοπο ὅλοι εἶναι οἰκεῖοι, παιδιά του. Σηκώνει τό φορτίο τους, κι ἄς εἶναι σταυρικό. «Καθ᾽ ὑπερβολήν ὁδόν δείκνυσι» (Α’ Κορ. 12, 31), τήν ὁδό τῆς ἀγάπης. Ὅριό του τό «ἄχρις οὗ μορφωθῇ ὁ Χριστός» (Γαλ. 4, 19) «ἑνί ἑκάστῳ» τῶν μελῶν τῆς ποίμνης του, διότι ἡ ἀποστολή του εἶναι νά παρουσιαστεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνος του, ἀλλά ὁμολογώντας καί βιώνοντας τό· «ἰδού ἐγώ καί τά παιδία ἅ μοι ἔδωκας, Κύριε» (Ἑβρ. 2, 13)

Γιά νά γίνει αὐτό, δέν μπορεῖ νά ἀκολουθήσει ἄλλον δρόμο ἐκτός ἀπό τήν συνοδικότητα, δηλαδή ἀπό τήν δική του ὑπακοή στήν Ἐκκλησία, τήν ὁποία ἐπαναβεβαιώνει σέ κάθε Θεία Λειτουργία μνημονεύοντας: «ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς ὀρθοτομούσης τόν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας». Μέ τόν τρόπο αὐτό καλεῖ κλῆρο καί λαό νά οἰκειώνονται τήν μετοχή στήν Ἐκκλησία ὄχι μόνο ὡς εὐχή καί προσευχή, ἀλλά καί ὡς βίωμα σώζουσας ὑπακοῆς. Διότι ἡ ἀλήθεια βρίσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Δέν ἀποτελεῖ ἀτομικό κατόρθωμα.

Ὡστόσο, ἡ ἀλήθεια ἀποκτᾶται μέ πόνο, δίδεται ἀντί σταυροῦ. Κερδίζεται μέ ὑπομονή, διότι δέν κατανοεῖται πάντοτε τή στιγμή πού οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦμε. Καί ἡ εὐθύνη τοῦ προεστῶτος εἶναι ἡ μεγαλύτερη. Ἀπαιτοῦνται δάκρυα προσευχῆς, διάθεση συνοδοιπορίας, πολλή ταπείνωση, μετοχή στήν ἀποστολική ἐμπειρία:

«λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι» (Α'Κορ. 4, 12-13).

Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ἐγγυητής τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως. Ἡ παράδοση διαφυλάσσεται στήν Ἐκκλησία καί ἀποτελεῖ τή βάση, γιά νά ἀναζωογονεῖται ἡ ὕπαρξή μας, γιά νά μποροῦμε νά ἐξερχόμαστε στό σήμερα καί νά διαλεγόμαστε μαζί του. Δέν ἀρνούμεθα καί δέν ἀφιστάμεθα τῆς παραδόσεως, διότι «Ἰησοῦς Χριστός, χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας» (Ἑβρ. 13,8). Παράλληλα, ζοῦμε τό σήμερα, ὄχι μέ πικρία ἤ φόβο γιά ὅ,τι περιορίστηκε ἤ χάθηκε, ἀλλά μέ τήν ἐπίγνωση τῆς κλήσεώς μας νά ἐργαστοῦμε ἐν χρόνῳ καί ἐν κόσμῳ, «καθά συνέταξε ἡμῖν Κύριος» (Ματθ. 27, 10).

Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ προεστώς τῆς συγκεκριμένης ἐν τόπῳ Ἐκκλησίας. Καί αὐτό καλοῦμαι ἀπό σήμερα ἰσόβια νά ζήσω, αὐτόν τόν ἄρρηκτο δεσμό μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Αἰτωλίας καί τῆς Ἀκαρνανίας. Μεταφυτεύομαι ἀπό τή φιλόξενη Μαγνησία, πού ἀγάπησα, σέ ἕνα τόπο τρισευλογημένο καί πολλαπλῶς ἀπό τόν Θεό εὐεργετημένο.

Κάθε τι σέ αὐτόν εἶναι μοναδικό στήν ἑλληνική μας πατρίδα:

Ἡ φυσική του ὀμορφιά θαυμαστή καί πολυποίκιλη, ἀπό τή λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου μέχρι τόν Ἀμβρακικό κόλπο μέ τή σπάνια πανίδα, καί ἀπό τά Ἀκαρνανικά Ὄρη μέχρι τόν ποταμό Ἀχελῶο.

Ἡ ἱστορικότητά του χαμένη στά βάθη τῶν αἰώνων, ἀπό τήν πολιορκία τῆς Τροίας καί τή μυθική Ἀργώ, ὅπου Αἰτωλοί καί Ἀκαρνάνες ἔδιναν τό στῖγμα τῆς ἱστορικῆς παρουσίας τους, μέχρι τά ποτισμένα μέ ἑλληνικό αἷμα χώματα ἐπί Τουρκοκρατίας καί, προπαντός, μέχρι τό ἱερό Μεσολόγγι, πού μέ τήν Ἔξοδό του ἔγινε παγκόσμιο σύμβολο ἡρωϊσμοῦ καί ἀντίστασης σέ κάθε μορφή βαρβαρότητας καί ἀνελευθερίας.

Ἰδιαιτέρως ἡ πόλη τοῦ Ἀγρινίου, λίκνο τῆς δημοκρατίας ἀπό τήν ἀρχαιότητα, γενέτειρα ἀργότερα μεγάλων μορφῶν πού ἀναδείχθηκαν στήν παιδεία, στή σπουδή, στά γράμματα, στήν τέχνη, καί κατεστάθησαν μεγάλοι εὐεργέτες τοῦ γένους τους. Πόλη πού φιλοξένησε μέ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν τούς ἀδελφούς πρόσφυγες τῆς Μικρασίας, καί πλουτίστηκε ἔτι καί ἔτι ἀπό αὐτούς μέ τήν ἀγάπη γιά τόν Θεό, τό φιλοπρόοδο ἦθος, τήν ἁπλότητα πού γίνεται ἀρχοντιά καί εὐλογημένη δημιουργία.

Ἡ Αἰτωλοακαρνανία εἶναι ἕνας τόπος, πού μέχρι σήμερα γεννᾶ ἁγίους. Στά χώματα αὐτά γεννήθηκε ὁ φλογερός ἐθναπόστολος καί ἱερομάρτυς ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος ἔδειξε μέ τήν ζωή, τίς διδαχές, τήν μαρτυρία καί τό μαρτύριό

του ὅτι ἡ πίστη ἀνοίγει ὁδό θυσίας, ἄσκησης, παιδείας, συνάντησης τῶν ἀνθρώπων πού ὀφείλουν νά διαφυλάξουν τήν παράδοση, νά κρατήσουν ταυτότητα, γλῶσσα, ἀρχοντιά, μαχητικότητα, πού νιώθουν ὅτι «ψυχή καί Χριστός μᾶς χρειάζεται».

Ἐδῶ γεννήθηκε ἀκόμα ὁ προπομπός του ἅγιος Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος, 100 χρόνια νωρίτερα, δίδαξε τήν ὁδό τῆς ταπείνωσης, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς λειτουργικῆς ζωῆς, τῆς κατήχησης, τῆς ἀγάπης γιά τά γράμματα, τοῦ γνήσιου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος.

Ἐδῶ ἀσκήτεψαν ἅγιοι ὅπως ὁ Ὅσιος Βάρβαρος ὁ Πενταπολίτης, ἀλλά καί μαρτύρησαν ἄλλοι, ὅπως ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ἐν Βραχωρίῳ.

Ἐδῶ καί ὁ φλογερός ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ, ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ἀντίστασης τῶν «Ἐλεύθερων Πολιορκημένων» τοῦ Μεσολογγίου, θυσιάστηκε μαζί μέ τούς ἱερεῖς του, γιά νά μήν ἀφήσει τόν ἄμαχο πληθυσμό νά πέσει στά χέρια τῶν βάρβαρων ἐχθρῶν.

Ἐδῶ, τέλος, εἶδε τό φῶς καί ὁ σύγχρονός μας ἅγιος Καλλίνικος, Μητροπολίτης Ἐδέσσης, ὁ «ἀσκητής Ἐπίσκοπος», ὁ «διάφανος Ἱεράρχης», «τό κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας», ὁ «μή ἐκ τοῦ τόπου σεμνυνόμενος, ἀλλά τόν τόπον σεμνύνων ἀφ᾽ ἑαυτοῦ».

Ταπεινά ἀσπάζομαι τά ἴχνη πού ἄφησαν στό πέρασμά Τους ὅλοι αὐτοί οἱ γίγαντες τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος. Ἐπικαλοῦμαι τίς πρεσβεῖες Τους, ὥστε νά συνεχίσω μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ τό δικό Τους ἔργο, σέ ἕνα τόπο πού γίνεται πλέον ἡ πατρίδα μου, καί σέ μιά τοπική Ἐκκλησία, πού εἶναι στερεωμένη σέ τέτοια ἱερά καί ἄσειστα θεμέλια.

Μνημονεύω τούτη τήν στιγμή τούς τρείς τελευταίους ἀειμνήστους ἐπισκόπους αὐτῆς τῆς ἱερᾶς κιβωτοῦ καί προκατόχους μου: τόν Ἱερόθεο Παρασκευόπουλο, πού στήριξε μέ δυναμισμό τόν λαό τοῦ Θεοῦ, ἰδίως στά χρόνια τῆς Κατοχῆς. Τόν Θεόκλητο Ἀβραντινή, τόν «δεσπότη τῶν μεγάλων ἔργων», ὁ ὁποῖος πρωταγωνίστησε στό νά ἔχει ἡ ἱερά αὐτή Μητρόπολη, ναούς καί ἱδρύματα καί καλούς κληρικούς. Τέλος, τόν πολύκλαυστο καί πολυσέβαστο Κοσμᾶ Παπαχρήστου, τόν ἁπλό καί ταπεινό στήν καρδιά, τόν φλογερό ἱεραπόστολο, τόν σπουδαῖο πνευματικό καθοδηγητή, αὐτόν πού ἀγαπήθηκε ὅσο κανείς. Μνημονεύοντάς τους στό ἱερό θυσιαστήριο, ζητῶ τή στήριξη τῶν ἁγίων εὐχῶν τους, ὥστε νά μιμηθῶ τήν ἀγάπη τους γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν ἀφοσίωσή τους στόν λαό τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖο θεοφιλῶς διεποίμαναν.

Μέ ἅγιο πόθο καί πατρική ἀγάπη περιμένω τήν ὥρα πού θά κοινωνήσω μέ τούς

ταπεινούς καί ἀφανεῖς ἐργάτες τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ Γεωργίου τοῦ Χριστοῦ, τούς ευλαβεστάτους ἱερεῖς, τούς μοναχούς, τίς μοναχές, ἐκείνους και ἐκεῖνες πού ἐπιμελοῦνται τό ἔργο τῆς κατήχησης, τῆς μελέτης τοῦ Θείου λόγου καί κάθε ἄλλης δράσης, πού ἀποσκοπεῖ στήν οἰκοδομή τοῦ Σώματος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλους αὐτούς τούς καλούς οἰκονόμους τῆς χάριτος, οἱ ὁποῖοι στό ἑξῆς θά ἀποτελοῦν ἀναφαίρετο κομμάτι τῆς καρδιᾶς καί τῆς ἀγάπης μου, τούς παρακαλῶ ἀπό τούτη τήν στιγμή νά προσεύχονται γιά ἐμένα. Τούς θεωρῶ συνοδοιπόρους μου ἐν Χριστῷ, συνεργάτες στό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων καί τούς προσκαλῶ σέ συσστράτευση ἑνότητας και ἀγάπης.

Χαιρετίζω τόν φιλόθεο καί φιλοπρόοδο λαό τῆς Θεοσώστου ἐπαρχίας τήν ὁποία καλοῦμαι νά ποιμάνω, τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας, τόν καθένα καί τήν καθεμιά στούς ἕξι δήμους πού τήν ἀπαρτίζουν. Αὐτόν τόν λαό, τόν εὐγενῆ, τόν προσηλωμένο στίς παραδόσεις τῆς πίστεώς μας, τόν καλλιεργημένο πνευματικῶς, μέ ἱερή προσμονή λαχταρῶ καί ἐγώ νά ἐναγκαλιστῶ ἐν «σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ», καί αὐτόν νά διακονήσω μέ ὅλες μου τίς ψυχικές καί σωματικές δυνάμεις, ὅλα τά χρόνια τῆς ζωῆς μου.

Τό συναίσθημα πού μέ κυριεύει αὐτή τήν ἱερή στιγμή, εἶναι ἡ χαρμολύπη. Βιώνω, συγχρόνως, φόβο καί ἐλπίδα, τέλος καί ἀρχή. Εἰσῆλθα στόν Ἱερό τοῦτο Καθεδρικό Ναό τῶν Ἀθηνῶν ὡς ὁ Πρεσβύτερος Δαμασκηνός. Καί τώρα καλοῦμαι νά καταθέσω αὐτή μου τήν ταυτότητα, νά ἐγκαταλείψω ὅσα μέχρι στιγμῆς γνώριζα ὡς τρόπο ζωῆς καί διακονίας.

Ἰδού, γέγονε καινά τά πάντα. Ὁ Πρεσβύτερος δίνει τή θέση του στόν Ἀρχιερέα. Ἀναμένω νά λάβω τή Χάρη της Ἀρχιερωσύνης, ὄχι ὡς προνόμιο καί ἰδιοκτησία, ἀλλά γιά νά ταυτίσω ὁλοκληρωτικά τήν ὕπαρξή μου μέ τήν Ἐκκλησία, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ· γιά νά ἀπαρνηθῶ ἔτι καί ἔτι τό ἴδιον θέλημα καί νά καταστήσω τόν ἑαυτό μου ἐπιφάνεια λευκή, ἐλεύθερη ἀπό ἰδιοτελεῖς σκοπούς καί ἀγωνία προσωπικῆς καταξίωσης, ὥστε πάνω σέ αὐτήν νά ἐγγραφοῦν ὁ πόνος, ἡ ἀγωνία, ἡ πνευματική ἀναζήτηση τῶν ψυχῶν, πού μοῦ ἐμπιστεύεται σήμερα ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἐπωμίζομαι τήν ὀδύνη ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ἐπιθυμία νά μιμηθῶ τόν Κύριο, πού μέ τή σταυρική Του θυσία φέρει τίς πληγές σύνολης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Τά τραύματα τῶν ἀνθρώπων καθίστανται πληγές δικές μου ἀλλά καί καύχησή μου, διότι μέ ἀξιώνουν νά μετάσχω στό σχέδιο τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Πρός Αὐτόν προσβλέπω καί ἄλλο δρόμο δέν ἔχω ἀπό τήν ταύτιση μέ τή θυσία Του, ὥστε νά γευθῶ καί νά προσφέρω τήν ἀνέκφραστη χαρά τῆς Ἀναστάσεώς Του. Προσφέρομαι πρός συσταύρωση, ὥστε νά καλέσω σέ συνανάσταση.

***

Προσεγγίζοντας μετά φόβου καί τρόμου τή μεγαλύτερη καί ἱερότερη στιγμή τῆς ζωῆς μου, στιγμή πού μετράει γιά τήν αἰωνιότητα, αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά ἀναμετρήσω ὅλη μου τήν πορεία, καί εὐχαριστία καί δοξολογία νά ἀναπέμψω στόν Ἅγιο Θεό, πού μέ ἀξίωσε νά περάσω ἀπό τόπους καί νά γνωρίσω ἀνθρώπους, πού ἔγιναν σταθμοί καθοριστικοί, ὁδηγώντας τήν ταπεινή κιβωτό τοῦ βίου μου σέ τούτη τήν ὥρα τήν ἀνεπανάληπτη, μέσα σέ αὐτόν τόν ἱερό καί σεβάσμιο Ναό.

Σάμος, ὁ πρῶτος μου σταθμός, ἡ γενέτειρά μου. Τό νησί, πού ἀνασαίνει εἰρηνικά στή γαλανή εὐρύτητα τοῦ Αἰγαίου τή μυρωμένη αὔρα της Μικρασίας, τό μελτέμι τῆς Ἀνατολῆς, τή μυστική πνοή τοῦ νησιοῦ τῆς Ἀποκάλυψης. Ἐδῶ μέ περιμένει τό πατρικό μου σπίτι, πού μέ κράτησε στήν ἀγκαλιά του τά δεκαοκτώ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Εὐλαβικά ἀσπάζομαι τά τιμημένα χέρια τῶν γονιῶν μου, τοῦ πατέρα μου Σταύρου καί τῆς μητέρας μου Σταματίας, πού ὁδήγησαν τά βήματά μου ἀπό τήν παιδική μου ἡλικία στήν Ἐκκλησία. Ἀναπολῶ τήν πληρότητα τῶν νεανικῶν μου χρόνων, πού μοῦ ἐξασφάλισαν οἱ γονεῖς μου, διδάσκοντάς με τήν πίστη στόν Θεό, τήν ἔμπρακτη ἀγάπη στόν συνάνθρωπο, τόν σεβασμό στίς παραδόσεις τῆς πατρίδας μου. Τούς εὐγνωμονῶ γιά ὅλα αὐτά, ὅπως εὐγνωμονῶ καί τήν ἀγαπημένη μου ἀδελφή Μαρία, τόν γαμπρό μου Πέτρο καί τά ἀνίψια μου Νικόλαο καί Σταματία, διότι στά κατοπινά μου χρόνια ὑπῆρξαν γιά μένα συνοδοιπόροι πλήρεις ἀγάπης καί σεβασμοῦ πρός τόν ἀγῶνα καί τίς ἐπιλογές μου. Ἀναπολῶ ἀκόμα τή σεβάσμια μορφή τοῦ ταπεινοῦ ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας μου π. Σταματίου, πού ἔγινε πρότυπο καί ἔμπνευση στήν ἱερατική μου κλήση. Τέλος, μέ ἀπέραντο σεβασμό φέρω ἐνώπιόν μου τή μορφή τοῦ ἀσκητικοῦ ἐπισκόπου τοῦ νησιοῦ μου μακαριστοῦ Παντελεήμονα Μπαρδάκου, πού εἶχε προφητεύσει τή μελλοντική μου ἀφιέρωση στήν Ἐκκλησία, ἰδιαίτερα, ὅμως, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου κ. Εὐσεβίου, πού ἀποτελεῖ γιά μένα στηλογραφία ἐργατικότητας, μεθοδικότητας, ἀπαράμιλλης ἐντιμότητας καί ἀκλόνητης ὑπομονῆς. Κλίνω τό γόνυ μπροστά τους καί τούς εὐχαριστῶ ἀπό καρδίας.

Δεύτερος σταθμός τῆς ζωῆς μου, ὁ Πειραιᾶς, τό μεγάλο λιμάνι τῆς πατρίδας μας, γίνεται τό κατ᾽ ἐξοχήν λιμάνι τῆς ψυχῆς μου. Οἱ ἀνησυχίες της νιότης μου, οἱ ἀγῶνες μου καί τά ὄνειρά μου βρίσκουν ἀνταπόκριση καί διέξοδο, ἡ πορεία μου νόημα μοναδικό. Ἡ σπουδή μου στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μοῦ προσφέρει γνώσεις θεολογικές· ἡ δέ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέ συνδέει μέ πρόσωπα πού στάθηκαν γιά μένα θησαυροί ἀνεκτίμητοι καί ἐπηρέασαν ἔκτοτε εὐεργετικά τή ζωή μου. Ἀπό τά μεγαλύτερα δῶρα τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξε ἡ γνωριμία μου μέ τόν Πρωτοσύγκελο τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς, τόν πατέρα Ἰγνάτιο Γεωργακόπουλο, πού ἀναλαμβάνει την πνευματική μου καθοδήγηση. Ἀναπαύει τήν ψυχή μου ἡ ἠρεμία

τοῦ χαρακτήρα του, ἡ ἀκεραιότητα τοῦ ἤθους του, ἡ γαλήνη τοῦ προσώπου του. Πείθει χωρίς νά δεσμεύει, ἐμπνέει χωρίς νά προβάλλεται, χειραγωγεῖ διακριτικά τήν ψυχή μου στό μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης. Μητροπολίτης τότε τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας ὁ Γέροντας Καλλίνικος, μέ εἰσάγει στό ἱερό Βῆμα, ἀναβιβάζοντάς με στόν βαθμό τοῦ διακόνου. Ὅσο ζοῦσε, στεκόμουν μέ δέος καί ἀπεριόριστο σεβασμό μπροστά στόν δυναμικό αὐτό Ἱεράρχη, τόν ἱεροπρεπῆ λειτουργό, τόν δεινό ἱεροκήρυκα μέ τόν ἀπαράμιλλο ἱεραποστολικό ζῆλο καί τήν καλλίκαρπη διακονία. Καί τώρα, πού ἔχει πλέον μετατεθεῖ στά οὐράνια σκηνώματα, εἶμαι βέβαιος ὅτι μέ περιβάλλει προστατευτικά ἡ πατρική του στοργή καί αἰσθάνομαι ἀκαταμάχητη τήν ἀνάγκη, αὐτήν τήν ἱερή στιγμή, νά ζητήσω τήν ἁγία του εὐχή.

Καί, ἰδού, ὁ τρίτος σταθμός τῆς ζωῆς μου μέ περιμένει: ὁ Βόλος, ἡ Μητρόπολη Δημητριάδος, ἡ εὐλογημένη Μαγνησία. Στήν πρόσκληση τοῦ νεοεκλεγέντα Γέροντά μου Μητροπολίτου Δημητριάδος ἀπαντῶ μέ τήν ὑπακοή μου. Τόν ἀκολουθῶ μέ πνεῦμα μαθητείας, μέ τήν ἐπιθυμία νά σταθῶ πιστός συνοδοιπόρος του στήν ἐπισκοπική του ἀποστολή καί νά θυσιαστῶ μαζί του γιά τήν Ἐκκλησία. Κι ἐκεῖνος μέ τιμᾶ μέ τήν ἐμπιστοσύνη του καί μέ τήν ἀνάθεση εὐθυνῶν: τῆς Ἀρχιδιακονίας, τοῦ Ἰδιαιτέρου του Γραφείου, τοῦ Μητροπολιτικοῦ Παρεκκλησίου, τῆς Ποιμαντικῆς τῶν Ἀναγνωστῶν καί τῶν Ἱεροπαίδων, τῆς ἱδρύσεως τῆς Παιδικῆς καί Νεανικῆς Χορωδίας τῆς Μητροπόλεως, τῆς ἀνέγερσης καί ἀποπεράτωσης Ἱ. Ναῶν.

Μοῦ προσφέρει μέ τά σεπτά του χέρια τή χάρη τῆς Ἱερωσύνης, καί μαζί, τήν εὐχή του νά ποιμαίνω τή μεγαλώνυμη ἐνορία τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ περικαλλής Ναός της ἀποτελεῖ ἔκτοτε τήν πνευματική μου κιβωτό, ὅπου καταθέτω τίς βαθύτερες δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου, βιώνοντας μοναδικές ἐμπειρίες λατρείας μέσα σέ μιά ζωντανή ἐκκλησιαστική κοινότητα. Συνεφημέριοι, στελέχη καί ἐνορίτες, σέ ἕνα θεοφιλῆ συναγωνισμό ἀγάπης, στηρίζουν κάθε φιλανθρωπική καί ἱεραποστολική δραστηριότητα, καί παράλληλα ἀναπαύουν τήν ψυχή μου.

Μέ τέτοια ἀποθέματα δύναμης, μοῦ δίνουν χαρά τά διαρκῶς αὐξανόμενα καθήκοντά μου: ὡς Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου ἀρχικά καί Πρωτοσυγκέλλου κατόπιν· ὡς Προέδρου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καί ὑπευθύνου τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ τῆς Μητροπόλεως· ὡς προϊσταμένου τῆς ἱστορικῆς Ἐνορίας τῆς Μακρινίτσας, δημιουργοῦ δέ καί διευθυντοῦ τοῦ πρώτου Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τῆς Μητροπόλεως, στό γραφικό αὐτό πηλιορείτικο χωριό· ὡς συντονιστοῦ τοῦ Γραφείου Νεότητας καί τῆς ἔκδοσης σύγχρονων κατηχητικῶν βοηθημάτων· ὡς Προέδρου τοῦ Γηροκομείου Καναλίων, μέ τούς τροφίμους καί τό προσωπικό τοῦ ὁποίου συνδέθηκα μέ δεσμούς ἀγάπης καί ἔγινα μέλος τῆς οἰκογένειάς τους· καί τέλος, ὡς ὁραματιστοῦ τοῦ «Μικροῦ Παραδείσου» καί τῆς «Γωνιᾶς τοῦ Θεοῦ», δύο πρότυπων καί πρωτότυπων χώρων ἀπασχόλησης

τῶν παιδιῶν.

Ὅλες αὐτές οἱ πνευματικές ἐπάλξεις μοῦ προσφέρουν τήν εὐκαιρία νά γευθῶ τήν εὐλογία τῆς συμπόρευσης καί τῆς ἐπικοινωνίας μέ ἀναρίθμητους συνεργάτες, ἱερεῖς, μοναχούς καί λαϊκούς ἀδελφούς, σέ μιά πορεία πολυσχιδοῦς προσφορᾶς. Κρατῶ ὅλους μέσα στήν καρδιά μου σέ μιά θέση ξεχωριστή καί τούς ἐκφράζω τήν πιό βαθειά μου εὐ-γνωμοσύνη.

Ἡ κατ᾽ ἐξοχήν, ὅμως, εὐλογία τούτων τῶν χρόνων είναι η μαθητεία μου στό πλευρό σας, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου. Στό πρόσωπό σας εἶδα ὄχι μόνο τόν ὁραματιστή Ἱεράρχη μέ τό εὐρύ πνεῦμα καί τόν εὔστροφο νοῦ, μέ τό ἐπικοινωνιακό χάρισμα καί τήν ἐκπληκτική ὀξυδέρκεια, ἀλλά καί τόν καλό ποιμένα, πού σέ καιρούς πολυδιάσπασης και κατακερματισμοῦ, μοναξιᾶς καί ἀπομόνωσης, λειτουργεῖ ὡς παράγοντας καί ἐγγυητής εἰρήνης, συναλληλίας καί ἑνότητας. Στό πρόσωπό σας γνώρισα τόν στοργικό πατέρα, πού δέν φείδεται κόπων καί θυσιῶν, προκειμένου να ἐμπνεύσει στά παιδιά του τόν στόχο τῆς ἁγιότητας. Μέ διδάξατε ἔμπρακτα τήν ταπείνωση, πού ἑνώνει καί συγχωρεῖ, τήν ὑπομονή, πού ἀνέχεται καί μακροθυμεῖ, τήν ἀγάπη, πού ἐλευθερώνει καί ἐμπιστεύεται, τήν ἐμπιστοσύνη, πού ἀναδεικνύει τά χαρίσματα καί δίνει καρποφορία στούς κόπους.

Ἀνήκει σέ σᾶς, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου, ἡ χαρά τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ὡς ἐλάχιστη ἀνταμοιβή τῶν κόπων σας γιά μένα καί τῆς καθοριστικῆς συμβολῆς σας στήν ἐκκλησιαστική μου καταξίωση. Τώρα πού ἦλθε ἡ ὥρα ἀπό τήν ἀγαπημένη πόλη τοῦ Βόλου νά ξεκινήσω γιά τήν εὐλογημένη γῆ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, ζητῶ ταπεινά τήν εὐλογία καί τήν εὐχή σας, Σεβασμιώτατε Πατέρα μου, γιά νά τήν ἔχω ἐφόδιο πολύτιμο στήν πορεία καί στή διακονία μου. Μαζί μέ αὐτήν ζητῶ ἀκόμη ὡς ἐπιστηριγμό τίς προσευχές τῶν μελῶν τοῦ «κοινοβίου» μας τῆς ἐπισκοπικῆς Σας κατοικίας: τοῦ π. Μαξίμου, τοῦ π. Ἰγνατίου, τοῦ π. Σεραφείμ, τοῦ π. Καλλινίκου καί, βέβαια, τῆς «ψυχομάνας» τῆς πνευματικῆς μας οἰκογένειας, τῆς πιστῆς καί ἀφοσιωμένης κας Μαρίας.

Κρατῶ πυξίδα ἀλάνθαστη, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου, τό φωτεινό σας παράδειγμα. Καί στό θησαυροφυλάκιο τῆς ψυχῆς μου φυλάσσω μέ εὐλάβεια τίς παρακαταθῆκες πού ἔλαβα ἀπό σᾶς. Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί δι᾽ εὐχῶν σας, δέν θά διαψεύσω τίς προσδοκίες σας. Δέν θά ὑποστείλω τά λάβαρα τοῦ ἀγῶνα μου. Θά πορεύομαι «νήφων ἐν πᾶσιν, ἔργον ποιῶν εὐαγγελιστοῦ, τήν διακονίαν μου πληροφορῶν».

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα. Αὐτή τήν ἱερή γιά μένα ὥρα ἐπιτρέψτε μου νά ἀπευθυνθῶ πρός τό Σεπτό Πρόσωπό Σας μέ ἰδιαίτερο σεβασμό, τιμή καί εὐλάβεια. Τά λόγια δέν εἶναι ἱκανά νά ἐκφράσουν τή βαθειά καί ἰσόβια εὐγνωμοσύνη μου γιά

τήν ἀγάπη Σας, τήν ὁποία γεύθηκα «ἐν πλησμονῇ»· ἀγάπη γνήσια πατρική, πού ὑπεραμύνεται τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας, πού λαχταρᾶ καί κάνει τό πᾶν γιά νά ἀνακουφίσει τόν ἀνθρώπινο πόνο, πού γνωρίζει νά συγχωρεῖ, πού ἀφουγκράζεται τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν της καί παλεύει καί ἀγωνίζεται γι᾽ αὐτά. Ἔνδειξη μόνο, μέσα στίς πολλές, γιά τοῦ λόγου μου τό ἀληθές, εἶναι ἡ θεσμοθέτηση ἀπό τήν πολιτεία, χάρη στίς δικές Σας ἄοκνες προσπάθειες, τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν ἱερέων σέ ὅλη τήν ἑλληνική ἐπικράτεια, γιά τήν ὁποία καί ἐγώ προσωπικά καί – εἶμαι βέβαιος – καί ὅλος ὁ Ἱερός Κλῆρος σᾶς εὐγνωμονεῖ!

Οἰακοστρόφος στούς δύσκολους καιρούς μας τῆς κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δίνοντας μαρτυρία Χριστοῦ ἰσχυρή, ἐργαζόμενος γιά τήν δόξα Του καί τήν προαγωγή τοῦ Σώματός Του ταπεινά καί ἀθόρυβα, μέσα σέ μιά εὐλογημένη πολλές φορές σιωπή πού ἱερουργεῖ τό μυστήριο τῆς ἑνότητας, μέ μιά ἀμετάθετη σταθερότητα πού χαρίζει ἀσφάλεια σέ ὅλους μας, θά ἀποτελεῖτε πάντα γιά μένα ἕνα ὁδοδείκτη αὐθεντικῆς πορείας, ἕνα πρότυπο πρός μίμηση. Ταπεινά ὑπόσχομαι νά ἀκολουθήσω τό φωτεινό Σας παράδειγμα ὡς γνήσιος υἱός φιλοστόργου Πατρός. Ἡ παντοτινή μνημόνευση τοῦ Σεπτοῦ Ὀνόματός Σας σέ κάθε Θεία Λειτουργία θά εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς υἱϊκῆς αφοσίωσης καί τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης μου πρός Ἐσᾶς καί δι᾽ Ὑμῶν στήν ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁλόθερμες καί υἱϊκές εἶναι οἱ εὐχαριστίες μου καί πρός ὅλους τούς Ἀρχιερεῖς, τά τίμια μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσους συμμετέχουν στήν Ἱερή Μυσταγωγία τῆς σημερινῆς εὔσημης ἡμέρας, ἀλλά καί ὅσους συμπαρίστανται συμπροσευχόμενοι γιά τήν ἀναξιότητά μου.

Ἰδιαιτέρως τούς λειτουργούς Ἀρχιερεῖς:

Τόν Ἅγιο Σιδηροκάστρου, τόν φιλακόλουθο καί φιλόκαλο Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας.

Τόν Ἅγιο Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως, τόν ἀεικίνητο καί φίλεργο Ποιμενάρχη τῆς προσφυγικῆς Μητροπόλεως τῆς Δυτικῆς Θεσσαλονίκης.

Τόν Ἅγιο Λευκάδος καί Ἰθάκης, τόν γλυκή καί μειλίχιο Ποιμένα τῆς Παναγιοσκεπάστου νησιωτικῆς Μητροπόλεως.

Τόν Ἅγιο Νέας Ἰωνίας, Φιλαδελφείας, Ἡρακλείου καί Χαλκηδόνος κ. Γαβριήλ, τόν πρωτοπόρο, δυναμικό, ἐπικοινωνιακό καί ἐργασιομανῆ Μητροπολίτη·

Τόν Ἅγιο Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἱερώνυμο, τόν ἐμβριθέστατο Ἐπίσκοπο μέ τήν πλούσια ἐκκλησιαστική ἐμπειρία καί μέ τόν γνήσιο καί ἀσυμβίβαστο ἐκκλησιαστικό του λόγο·

Τέλος, τόν Ἅγιο Πολυανῆς καί Κιλκισίου κ. Βαρθολομαῖο, τόν πολυφίλητο ἀδελφό καί ἀχώριστο συνοδοιπόρο μου ἀπό τά φοιτητικά μας χρόνια, τόν πλήρη φόβου καί εὐλαβείας γιά τόν Θεό, σεβασμοῦ γιά τόν ἄνθρωπο, ἀγάπης καί εὐγένειας ἀρχοντικῆς, τό πολύτιμο καί ἀδιατάρακτο στήριγμά μου αὐτά τά 30 χρόνια τῆς εὐλογημένης συμπόρευσης μᾶς.

Εὐχαριστιακά στρέφω τήν καρδιακή προσευχή μου, στους δύο ἀκουσίως ἀπουσιάζοντες Ἁγίους Ἀρχιερεῖς:

Τόν Ἅγιο Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, τόν ἡσυχαστή ἐπίσκοπο, τόν ἐμβριθῆ θεολόγο, τόν πολυγραφότατο συγγραφέα, τόν μαθητή σύγχρονων Ἁγίων καί κληρονόμο τῆς χάριτός Τους. Ὡς τοποτηρητής τῆς χηρευούσης Ἱ. Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας ἐπί δέκα ὁλόκληρους μῆνες ἐργάστηκε θυσιαστικά, περιοδεύων, κηρύττων, ἱερουργῶν καί διδάσκων, γιά νά παραδώσει τό θεῖο αὐτό Γεώργιο στόν νέο Ἐπίσκοπο, ἕτοιμο πρός καλλιέργεια καί καρποφορία. Θά τοῦ εἶμαι γι᾽ αὐτό ἀπό τά βάθη τῆς καρδιᾶς μου ἐσαεί εὐγνώμων.

Καί τόν Ἅγιο Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστῖνο, τόν καρδιακό καί ἐπιστήθιο φίλο, πού γνωρίζει νά ἀγαπᾶ τούς ἀνθρώπους μέ ἁπλότητα μέσα ἀπό τά βάθη τῆς παιδικῆς του καρδιᾶς, νά λατρεύει τόν Θεό μέ θεῖο ἔρωτα, νά διακονεῖ τήν τοπική του Ἐκκλησία μέ στιβαρότητα, συνέπεια καί ἀνδρεία.

Εὐχαριστῶ ἀκόμα καί τούς ἱερεῖς, πού περιστοιχίζουν τούτη τήν ὥρα τό Ἱερό Βῆμα, καί ἰδιαιτέρως τόν νεώτερο τῶν ἀδελφῶν μου, ἀλλά τόσο ξεχωριστό γιά τά τάλαντά του Ἀρχιμανδρίτη Ἰγνάτιο Μουρτζανό, τόν ρέκτη, γλωσσομαθῆ, ἐργατικότατο καί μεθοδικότατο Πρωτο-σύγκελλο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λαρίσης, πού λαμπρύνει τήν διακονία του μέσα στήν ἐκκλησία μέ τά πολλά του χαρίσματα.

Ὁμοίως εὐγνωμονῶ καί ὅλους ὅσοι παρίστανται, συμ-προσεύχονται καί συμμετέχουν στό κορυφαῖο αὐτό γεγονός τῆς ζωῆς μου: ἄρχοντες ἀπό τόν Βόλο καί τήν Αἰτωλοακαρνανία, Μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐκπροσώπους στό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο, στήν Πρωτοβάθμια καί Δευτεροβάθμια Τοπική Αὐτοδιοίκηση, Πρόεδροι καί Μέλη τοπικῶν φορέων καί συλλόγων.

Μέ καρδιακή καί εὐχαριστιακή ἐπιθυμία ἀπευθύνομαι, τέλος, στούς συγγενεῖς, φίλους, μοναχούς καί μοναχές, πνευματικά μου παιδιά, συνεργάτες, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ὑποβλήθηκαν στήν ταλαιπωρία μεγάλου ταξιδιοῦ γιά χάρη μου. Τούς εὐχαριστῶ καί πάντα θά τούς προσφέρω τήν ἀγάπη μου καί τήν προσευχή μου.

Τέλος, αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά μνημονεύσω καί τούς κεκοιμημένους ἀρχιερεῖς

Λαρίσης και Τυρνάβου Ἰγνάτιο, Ἐλασσῶνος Βασίλειο, Καστορίας Σεραφείμ, Σισανίου καί Σιατίστης Παῦλο, Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ἱερεμία, Κεφαλληνίας Γεράσιμο καί Τράλλεων Ἰσίδωρο, γιά τούς ὁποίους ἀνέκαθεν ἔτρεφα αἰσθήματα ἰδιαίτερης ἀγάπης καί σεβασμοῦ. Τούτη τήν ἁγία ὥρα ἐπικαλοῦμαι τίς εὐπαρρησίαστες εὐχές τους, γιά νά τίς ἔχω ἐφόδιο στό στάδιο πού ἀνοίγεται μπροστά μου.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Υἱϊκῶς καί ταπεινῶς παρακαλῶ νά ἔχω τήν προσευχή καί τήν στήριξή Σας, ὥστε νά εἶναι ἡ ἐπισκοπική μου διακονία θεάρεστη καί ἀνεπίληπτη, σύμφωνη μέ τίς προτροπές τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου πρός τόν ἅγιο Πολύκαρπο ἐπίσκοπο Σμύρνης, προτροπές τίς ὁποῖες αἰσθάνομαι ὅτι ἀκούω ἀπό τά δικά Σας πατρικά χείλη αὐτή τή στιγμή:

«Σέ παρακαλῶ στό ὄνομα τῆς χάριτος πού φέρνεις, νά συνεχίσεις τόν δρόμο σου καί νά στηρίζεις κλῆρο καί λαό στήν πίστη, γιά νά σωθοῦν. Νά ὑπερασπίζεσαι τόν τόπο μέ κάθε ἐπιμέλεια, σωματική καί πνευματική. Νά φροντίζεις τήν ἑνότητα, ἀπό τήν ὁποία δέν ὑπάρχει ἀνώτερο. Νά τούς ὑπομένεις ὅλους, ὅπως καί ὁ Κύριος ὑπομένει ἐσένα. Νά ἀνέχεσαι μέ ἀγάπη. Νά ἀφοσιώνεσαι σέ ἀδιάλειπτες προσευχές. Νά ζητᾶς περισσότερη σύνεση. Νά μένεις ἄγρυπνος, ἔχοντας πνεῦμα ἀκοίμητο. Στόν κάθε ἄνθρωπο νά μιλᾶς κατά τρόπο πού ταιριάζει στόν Θεό. Νά καταβάλλεις τελικά περισσότερο κόπο, γιά νά λάβεις τόν στέφανο τοῦ Θεοῦ».

Ἀμήν.